

Kedvenc mesénk

Válogatták
a 4.b osztály tanulói

Piroska és a farkas

Bártlai Irma választása

Volt egyszer egy kedves, aranyos kislány; aki csak ismerte, mindenki kedvelte, de legjobban mégis a nagymamája szerette: a világ minden kincsét neki adta volna. Egyszer vett neki egy piros bársonysapkát. A kislánynak annyira tetszett a sapka, hogy mindig csak ezt hordta; el is nevezték róla Piroskának.

Piroskáék bent laktak a faluban, nagymama pedig kint az erdőben, egy takaros kis házban.

Egy szép napon azt mondja Piroskának az édesanyja:

– Gyere csak, kislányom! Itt van egy kalács meg egy üveg bor, vidd el a nagymamának. Beteg is, gyöngye is szegényke, jól fog esni neki. Indulj szaporán, mielőtt beáll a hőség. Aztán szépen, rendesen menj, ne szaladgálj le az útról, mert elesel, és összetörik az üveg, kifolyik a bor, és akkor mit iszik a nagymama! Ha pedig odaérsz, ne bámészkodj összevissza a szobában; az legyen az első dolgod, hogy illedelmesen jó reggelt kívánj.

– Bízad csak rám, édesanyám, minden úgy lesz, ahogy mondd – felelte Piroska az intelemre, azzal karjára vette a kosárkát, és útnak indult. Átvágott a mezőn, beért az erdőbe; hát ki jön szembe vele? Nem más, mint a farkas.

– Jó napot, Piroska! – köszönt rá a kislányra.

Az meg mosolyogva, jó szívvel felelte:

– Neked is, kedves farkas! – Nem tudta még, milyen alattomos, gonosz állattal van dolga.

– Hová ilyen korán, lelkecském? – szívélyeskedett tovább a farkas.

– Nagymamához.

– Aztán mit viszel a kosaradban?

– Bort meg kalácsot. Tegnap sütöttük; szegény jó nagymama gyöngye is, beteg is, jót fog tenni neki, legalább egy kicsit erőre kap tőle.

– És hol lakik a nagymama, Piroska?

– Itt az erdőben, a három tölgyfa alatt. Biztosan ismered a házat, mogyorósövény van körülötte.

– Persze, persze, most már emlékszem rá; talán negyedóra járásra van innét.

„Ez a zsenge fiatalka jobb falat ám, mint az öreg! – gondolta magában a farkas, és a szeme sarkából végigmustrálta a kislányt. – De vigyázat! Lássunk furfangosan a dologhoz, hogy mind a kettőt megkaphassuk. Mert akármilyen öreg csont, azért a nagymama is elkel a bendőmbel!”

Egy darabig együtt mentek, aztán a farkas egyszerre csak felkiáltott:

– Nézd csak, Piroska, mennyi szép virág virít körülöttünk! Én a helyedben bizony szednék egy szép csokrot a nagymamámnak!

Piroska szétnézett: valóban, a fák alja tele volt szebbnél szebb erdei virággal, a lombok közt meg úgy csicseregtek a madarak, hogy öröm volt hallgatni.

„Igaza van ennek a farkasnak – gondolta a lányka –, nem is hittem volna róla, hogy ilyen figyelmes jószág! Korán van még, nem kell sietnem; nagymama biztosan örülni fog a virágnak.”

Azzal letért az útról, és tépegetni kezdte a sok tarka virágot, egyik szálát a másik után, előbb csak az út mentén, aztán egyre beljebb; mert valahányszor egyet leszakított, mindig úgy találta, hogy odább az a másik még sokkal szebb. Odafutott, azt is leszedte, és így mind mélyebbre és mélyebbre került az erdőben.

A farkas megvárta, míg a lányka eltűnik a bozótban, akkor aztán szaladt egyenest a nagymama házához, és bekopogtatott.

– Ki az? – kérdezte a nagymama az ágyból.

– Én vagyok, Piroska – felelte a farkas olyan vékony hangon, amelyet csak ki tudott szorítani magából. – Nyisd ki az ajtót, hoztam neked friss kalácsot, finom bort!

– Nincs kulcsra zárva – mondta az öregasszony –, csak a kilincset kell lenyomnod. Nagyon gyöngye vagyok, nem tudok fölkelni.

A farkasnak se kellett kétszer mondani: benyitott, odarohant az ágyhoz, és se szó, se beszéd, bekapta a nagymamát.

– Ezzel hát megvolnánk – mondta elégedetten –, lássuk a következő fogást.

Ott volt a széken a nagymama ruhája, főkötője szép rendben ahogyan az este letette. A farkas magára kapta a szoknyát, belebújt a réklibe, föltette a főkötőt, befeküdt az ágyba, és behúzta az ágyfüggönyt. Jól magára húzta a paplant, egészen az orráig, hogy minél kevesebb lássék ki belőle, és elkezdett halkan nyögdécselni, mint aki nagybeteg.

Piroska meg azalatt csak szaladt virágtól virágig, hallgatta a madárszót, figyelte a lepkék táncát, és csak akkor jutott eszébe a nagymama, mikor már olyan nagy volt a bokréája, hogy alig fért a kezébe. Nosza, útnak eredt, szaporázta a lépést, míg a három tölgyfa alatt föl nem tűnt a mogyorósövényes kis ház.

– Nagymama! – kiáltotta már messziről. – Nagymama! Én vagyok itt, Piroska!

Egy kicsit furcsállotta ugyan, hogy a ház ajtaja tárva-nyitva; de aztán azt gondolta: „Szegény nagyanyó biztosan nagyon várt már; nyitva hagyta az ajtót, hogy meghallja, ha jövök.” Belépett a szobába, de valahogy odabent is olyan furcsa volt, hideg-e, meleg-e, maga s tudta, csak egészen beleborzongott. És hogy a félelmét elűzze, nagyot kiáltott:

– Jó reggelt kívánok, nagyanyókám!

Nem felelt senki. Hanem az ágy felől mintha elhaló nyögdécselést halott volna.

– Nagymama, mi bajod? – kiáltotta ijedten Piroska, és elrántotta a függönyt.

Szegény öreg nagyanyó ott feküdt az ágyban nyakig betakarva, és olyan, de olyan furcsa volt!

– Ej, nagymama, de nagy a füled! – csapta össze Piroska a kezét.

– Hogy jobban halljalak! – hangzott a felelet, de az is olyan különösen, olyan reszelősen, hogy a kislány rá sem ismert.

– Ej, nagymama, de nagy a szemed!

– Hogy jobban lássalak!

– Ej, nagymama, de nagy lett a kezed!

– Hogy jobban megfoghassalak!

– Ej, nagymama, de szörnyű nagy a szád!

– Hogy jobban bekaphassalak!

Alighogy kimondta, egy ugrással kint termett a farkas az ágyból, és bekapta szegény kis Piroskát. Aztán, mint aki dolgát jól végezte, visszafeküdt és elaludt. Álmában olyan horkolást csapott, hogy csak úgy rezegtek tőle a kis ház ablakai.

A vadásznak éppen arra vitt az útja. Ahogy meghallotta a nagy fűrészelést, csodálkozva állt meg. „Ejnye, hogy horkol ez az öregasszony – gondolta. – Csak nincs valami baja?”

Bement a szobába, odalépett az ágyhoz; hát látja, hogy a farkas fekszik benne!

– Megvagy, vén gonosztevő! – kiáltotta. – Mennyit kerestelek!

Kapta a puskáját, le akarta puffantani. Már-már elhúzta a ravaszt, de akkor eszébe jutott: hátha a farkas megette a nagymamát! Nem lőtt rá, hanem előkereste a fiókból az ollót, fölvágta a vén ragadozó hasát, és kiszabadította Piroskát is meg a nagymamát is. Szegény öreg alig pihegett már; Piroska meg, ahogy kikerült a napvilágra, felsóhajtott:

– Jaj, de féltem! Olyan sötét volt a farkas gyomrában!

Köveket hoztak, megtömték velük a farkas hasát, aztán a vadász összevarrta a bőrét. Az ordas nemsokára fölébredt. Odébb akart állni, de ahogy kiugrott az ágyból, a nehéz kövek lehúzták a földre: lerogyott, elterült, és kiadta a páráját.

Akkor az erdész megnyúzta a vadállatot, és hazavitte a bundáját. Nagymama megette a kalácsot, megitta a bort, és új erőre kapott tőle. Piroska pedig megfogadta:

– Soha többé nem térek le az útról, és nem szaladgálok be az erdőbe, ha egyszer édesanyám megtiltotta.

És ezzel vége is volna a mesének, ha folytatása nem volna. Mert – így beszélük – Piroska egyszer, nem sokkal ezután, ismét kalácsot vitt az erdőbe a nagymamának, és útközben találkozott egy másik farkassal. Alattomos, komisz jószág volt az is, szerette volna mindenáron letéríteni a kislányt az útról. De beszélhetett, amit akart! Akármilyen mézes-mázosan szólíttatta is, Piroska most már okosabb volt, ügyet sem vetett rá, sietett egyenesen a nagymamához.

Letette a kosárkát az asztalra, aztán nyomban mesélni kezdte, mi történt.

– Képzeld, nagymama, megint talákoztam egy farkassal! Tisztességgel köszönt, nyájasan szólt hozzám, de a szeme semmi jót nem ígért. Ha nem nyílt úton történik a dolog, biztosan bekapott volna!

– Akkor jó lesz bereteszelni az ajtót, nehogy ránk törjön! – mondta a nagymama.

Csakhamar kopogtatott is a farkas.

– Nyiss ajtót, nagyanyó, én vagyok itt, a kis unokád, friss kalácsot, finom bort hoztam!

Hanem azok odabent egy mukkot sem szóltak. A farkas egy ideig kapargatta, feszegette az ajtót, de hiába: a retesz jól tartott. Bosszúsan odébb ment hát, aztán megint visszajött, bekémlelt az ablakon, kódorgott a ház körül, végül pedig fölkapaszkodott a háztetőre, hogy majd ott kivárja, míg Piroska este hazaindul; akkor – gondolta – majd utána lopakodik a sötét erdőben, és fölfalja.

De a nagymama kitalálta a szándékát, és túljárt az eszén. Azt mondta Piroskának:

– Fogd a vödöröt, kislányom, hurkát főztem tegnap, mit álljon itt a leve, hordd ki a házból, öntsd oda az eresz alá, abba a nagy kőteknőbe!

Piroska nekiállt, hordta a hurkalevet, egyik vödörrel a másik után, míg tele nem lett vele az öblös kőteknő.

Odafent a háztetőn a farkas orrát csakhamar megcsapta a hurkaszag. Ettől egyszerre nagyon nyugtalan lett, nyújtogatta a nyakát, szimatolt, topogott, csiklandozta az ínyét a finom illat. Addig

izgett-mozgott, míg egyszer csak megcsúszott; elvesztette az egyensúlyát, legurult a tetőről, belepottyant a teknőbe, és megfulladt a hurkalében.

Meg is érdekelte!

A farkas és a hét kecskegida

Csonka Bernadett választása

Volt egy öreg anyakecske s annak hét gidácskája. Úgy szerette őket, ahogy csak anya szeretheti a gyerekeit. Egyszer eleségért készült az erdőbe. Összehívta a gidákat, és így szólt hozzájuk:

– Kedves gyermekeim, kimegyek az erdőre. Vigyázzatok, óvakodjatok a farkastól: ha beengeditek, szőröstül-bőröstül fölfal. Furfangos állat a farkas, még azt is megteszi, hogy idegen bőrbe bújik, de ha jól figyeltetek, reszelős hangjáról, fekete mancsáról nyomban ráismertek.

– Vigyázunk, édesanyácskánk, hogysisne vigyáznánk! – mondták a gidák. – Elmehetsz nyugodtan.

Erre a kecskemama búcsút vett tőlük, és elindult az erdőbe.

Alig telik el egy negyedóra, kopogtatnak az ajtón, s valaki beszél:

– Nyissátok ki, kedveseim, én vagyok itt, édesanyátok. Mindegyiketeknek hoztam valami finomságot!

Hanem a gidák tüstént felismerték a farkast reszelős hangjáról.

– Nem nyitjuk ki! – kiabálták. – A mi édesanyánknak kedves, lágy a hangja, a tiéd meg csúnya, reszelős. Nem is édesanyánk vagy te, hanem a farkas!

A farkas mordult egyet, bosszantotta, hogy így túljártak az eszén. Kapta magát, elszaladt a boltba, vásárolt egy jókora darab krétát.

– Minek neked az a kréta, ordas koma? – tréfálkozott a boltos. – Talán beiratkoztál az iskolába?

De a farkasnak nem volt kedve a tréfához. Végigmérte a boltost úgy, hogy annak majd elhűlt a vére; azt sem tudta, hogyan szabaduljon a kedves vevőtől. A farkas pedig megette a krétát, s attól egyszerre vékony lett a hangja, szinte maga sem ismert rá. „No – gondolta –, ez így jó lesz” – azzal visszament kecskéékhez, megint bekopogtatott, s megint beszólt nagy mézesházosan:

– Nyissátok ki, kedveseim, én vagyok itt, édesanyátok. Hoztam mindegyiketeknek valami jó falatot!

De már annyira kívánta a gidahúst, hogy nem tudta megállni, be ne lessen az ablakon, és szemügyre ne vegye a kíváncsú pecsenyét. Éppen csak egy pillanatig tartott az egész, aztán máris lekapta a fejét, nehogy észrevegyék, a mancsát azonban meggondolatlanul otthagytta az ablakpárkányon. A gidák meglátták, és visszakiabáltak neki:

– Nem nyitjuk ki, dehogy nyitjuk! A mi édesanyánknak szép fehér lába van, a tiéd meg csúnya fekete. Nem is édesanyánk vagy te, hanem a farkas!

A vén ragadozó dühösen körülszaglászta a házat, nincs-e rajta valahol rés, amin befurakodhatna; de még egy fia repedést sem talált. Erre nagy mérgesen elszaladt a pékhez.

– Megütöttem a lábamat, kenj rá gyorsan egy kis tésztát!

A péktől meg loholt a molnárhoz.

– Szórd be hamar liszttel a mancsomat!

A molnár nem tudta mire vélni a furcsa kívánságot. „No, ez a hamis jószág megint rosszban töri a fejét” – gondolta. Hímezett-hámozott, de a farkas ráfordult:

– Egy-kettő, vagy nyomban fölfalak!

A molnár megijedt, nem teketóriázott tovább, beszórta liszttel a farkas lábát, úgyhogy az tiszta fehér lett.

Akkor a rosszcsont harmadszor is bekopogtatott a kecskéék ajtaján.

– Nyissátok ki, kedveskéim, én vagyok itt, édesanyátok. Találjátok ki, mit hoztam nektek az erdőből!

– Előbb mutasd meg a lábadat! – szóltak odabent az óvatos kis gidák.

A farkas nagy bátran föltette csirizes-lisztes mancsát az ablakpárkányra. Fehér volt, a kecske lába sem lehet fehérebb. Erre a gidák nyugodtan ajtót nyitottak.

Bezzeg megrémültek amikor meglátták a dühös ordast! Ahányan voltak, annyiféle menekültek. Az első az asztal alá ugrott, a második az ágyba bújt, a harmadik a kályhába, a negyedik a konyhába, az ötödik a szekrénybe, a hatodik a mosdótál alá, a hetedik meg a faliórába. De a farkas megtalálta őket; éhes is volt, mérges is volt, egymás után mind bekapta. Csak a legkisebbiket nem lelte meg azt, amelyik a faliórában rejtőzött.

Mikor jóllakott, odébbállt. Lefeküdt kint a réten egy fa alá, és elaludt.

Nemsokára megjött az erdőből a kecskemama. Majd meghasadt a szíve attól, amit látott! Az ajtó tárva-nyitva, asztal, szék, lóca egymás hegyén-hátán, a mosdótál összetörve, vánkos, takaró lehúzva az ágyról. Kereste a gyerekeit, de hiába. Sorra kiabálta a nevüket, de nem felelt senki. Végül, amikor az utolsót hívta, megszólalt egy cingár hangocska:

– Itt vagyok, édesanyám!

– Hol? – kiáltotta kétségbeesetten szegény kecskemama, és föl-alá szaladgált a romok közt. – Hol vagy, édes lelkem?

– Itt, az órában! – cincogta a gida.

A kecskemama fölágaskodott, és kiszedte az órából a csemetéjét; a többit siratta, ennek az egynek meg úgy örült, hogy csak úgy potyogtak a könnyei.

– Hát még akkor hogy potyogtak, amikor a legkisebbik gidától megtudta, mi történt! Azt sem tudta, hová legyen bánatában; már-már azon volt, hogy nekiszalad keservében a világnak. Kifordult a házból, neki a rétnek, a kis gida meg sírva-ríva a nyomában.

Hát ahogy a rétre ért, szinte gyökeret vert a lába. Ott feküdt a farkas a fa alatt, és horkolt, hogy csak úgy remegtek belé az ágak! Az öreg kecske nézte, nézte, mint aki kővé dermedt. Addig nézte, míg észre nem vette, hogy valami fickándozik a farkas kövér hasában. „Uram teremtmőm, csak nem az én szegény gyerekeim mozognak ott?” – gondolta. Hazaszalasztotta a gidát ollóért, tűért, cérnáért, aztán nekilátott, kezdte föl vágni az ordas bendőjét. Alig nyisszantott egyet, máris kidugta a fejét egy gida.

– Csakhogy látlak, édesanyám! – kiáltotta, s örömében már-már a nyakába ugrott kecskemamának. De az most nem ért rá az ilyesmire; szaporán csattogtatta az ollót metélte a farkas irháját, míg csak mind a hat fia ki nem ugrott a bendőből, s ott nem táncolt körülötte. Mert hát a mohó fenevad egészben nyelte le valamennyit!

Mikor mindnyájan együtt voltak már, s alaposan ki is örvendezték magukat, azt mondta a kecskemama:

– Menjetek, keressetek jó nagy köveket! Belevarrjuk ennek a tűzre való állatnak a hasába, amíg alszik!

A gidák egész halom követ hordtak össze, aztán nekifogtak, s annyit tömtek az ordasba, amennyi csak belefért. Mikor a rakodással elkészültek, kecskemama sietve összevarrta a farkas irháját. Észre se vette a gonosz, olyan mélyen aludt, meg se moccant közben.

Késő délutánig horkolt, akkor elfordult az árnyék, rásütött a lemenő nap és fölébresztette.

Ásított egy nagyot a koma, aztán föltápászkodott, hogy igyék egyet a kútnál, mert rettenetesen megszomjazott.

– Úszni akarnak a gidák! – mormolta kedélyesen. Csak azt nem értette, hogy lehet ilyen átkozottul nehéz az a hat gyenge csontú gidácska. Lépett egyet-kettőt, imbolyogva, mint a részeg; a kövek meg összekocódtak, zörögni kezdtek a hasában.

– Mi csörög, mi zörög? A hasamban mi görög? Azt hittem, hat gidát nyeltem, mégis csak kő kocog bennem... – dünyögte bosszúsan, s alig várta, hogy egy jót kortyolgasson a jéghideg vízből. Áthajolt a káván, s abban a pillanatban a sok kő mind előrelódult a hasában. Fejest bukott a kútba, és száralmasan belefulladt.

A gidák a sövény mögül lesték, mi történik. Mikor az ordas eltűnt a kútban, nagy vidáman előszaladtak, körbe fogództak, nótára gyújtottak, azt énekelték: „Kellett neked kecskegida? Odalettél, farkas koma!” És örömben anyjukkal együtt körültáncolták a kutat.

Szereplők

állatok

farkas.....	2, 6
kecske.....	6

emberek

nagymama	2
Piroska	2
vadász	4